

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.996 van 26 maart 2013
in de zaak A. 204.530/XIV-34.168**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Samir Baki
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Leemstraat 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 april 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 77.457 van 16 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8505 van 22 mei 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Samir Baki, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Anneleen De Meu, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 21 december 2010 België binnen en verklaart zich op 6 oktober 2011 een tweede maal vluchteling. De staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 december 2011 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 14 januari 2012 stelt de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 16 maart 2012 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van “de motiveringsplicht van rechterlijke uitspraken, en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel” op. Hij licht dit als volgt toe:

“5.1. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte volgende overwegingen maakt om daaruit af te leiden dat het annulatieberoep tegen de oorspronkelijk bestreden beslissing tot niet in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag dient te worden verworpen:

"Verzoeker betoogt dat hem ten onrechte wordt verweten "slechts kopieën" te hebben overgemaakt. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat hem wordt verweten 'slechts kopieën' te hebben overgemaakt doch verweerder oordeelt dat de documenten niet van aard zijn dat ze de appreciatie door de asielinstanties, met name dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende afkomst van verzoeker uit Kunar, niet kunnen wijzigen. Verzoeker betoogt overigens terecht dat een deel van de opgesomde documenten in het verzoekschrift reeds was overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenzaken in het kader van het onderzoek van de eerste asielaanvraag. In het arrest nr. 66 032 van 1 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt geoordeeld dat "documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen." Zowel in de beslissing van de commissaris-generaal als in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt met betrekking tot de eerste asielaanvraag geoordeeld dat verzoeker er middels zijn verklaringen niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij afkomstig is uit Watapur/Afghanistan en dat hij daar heeft gewoond. Waar verzoeker betoogt dat zijn asielverhaal geloofwaardig is en wordt ondersteund door de bewijsstukken, weerlegt hij niet het motief in de beslissing dat de documenten slechts een bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen hetwelk in het geval van verzoeker door de asielinstanties wordt betwist."

5.2. Dat verzoeker onder meer volgende documenten overmaakte ter gelegenheid van zijn nieuwe aanvraag:

1. Verklaring dorpsgenoten en kennissen dat hij afkomstig is uit Kimar met kopie van de identiteitsbewijzen van deze getuigen die verklaren dat zij familie zijn van verzoeker en dat verzoeker afkomstig is uit Kunar en geboren is in Watapoor;

2. Brief tussen advocaat en de vroegere werkgever van verzoeker; E-mail van de directeur van IRAA die bevestigt dat verzoeker effectief bij hen werkte en dat de neergelegde documenten authentiek zijn.

3. Kopie van een krantenartikel (zie infra);

4. Foto's van verzoeker, zijn zus en moeder. De foto van de moeder is identiek aan deze in een krantenartikel waarbij deze slachtoffer werden van een bombardement; foto van de moeder die overeenkomt met de foto in het artikel en op televisie werd getoond met een journalist van RTA Kunar; wat zou de moeder doen in Watapoor indien men niet afkomstig is uit Watapoor of Kunar??

5. Getuigschrift Engels bij ANEC (Afghanistan National Education Centre);

6. Kopie attest legerdienst van de vader van verzoeker;

7. Kopie diploma vader in de buurt van de woonst in Kunar/Watapoor;

8. Beëdigde vertaling van de geboorteakte van verzoeker met vermelding als geboorteplaats Kunar (Watapoor) van de Ambassade en de attestatie van de onmogelijkheid van terugkeer van verzoeker naar Afghanistan om ter plaatse een geboorteakte te bekomen;

9. Attest van het eigen bestuur in Watapoor (district counsel): verklaring van een officiële instantie dat verzoeker problemen heeft met de Taliban en dat hij Afghanistan verlaten heeft; meeondertekend door de korpschef van de politie; dat dit dan ook aantoont dat verzoeker afkomstig is uit Kunar zoals hij heeft verklaard.

10. Contract verzoeker in het kader van IRAA: "In this contract Mr/Ms. Imran Ali S/D/O Ali Khan Contact No. 0778585911, permanent residential of Wata Poor district Kunar province, Afghanistan is mentioned as employee and IRAA as employer."

11. Twee identificatiebewijzen IRAA met geldigheidsduur tot 31.12.2009 en 31.12.2010 als computer operator in het IRAA Kunar Office (waar verzoeker werkte vanaf 2002).

12. Brief Taliban (origineel bij Commissariaat) met vermelding plaats Kunar, waarbij verzoeker met de dood wordt bedreigd omdat hij samenwerkt met VS-soldaten. Volgens de islam zou op collaboratie de doodstraf staan.

13. Tashkira (met legalisatie en vertaling) van verzoeker en zijn vader, zijnde een origineel identiteitsbewijs in Afghanistan waarbij de woonplaats van verzoeker vermeld wordt

Dat verzoeker de originele documenten heeft bezorgd aan het Commissariaat-generaal.

Dat het asielverhaal van verzoeker geloofwaardig is en wordt ondersteund door de bewijsstukken die verzoeker heeft overgemaakt.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte stelt dat er rekening kan worden gehouden met de tweede asielaanvraag, aangezien de overgemaakte documenten, niet zouden overtuigen dat hij uit Kunar afkomstig is. Dat er echter niet de minste twijfel kan bestaan over de plaats van herkomst van verzoeker die wordt bewezen door meerdere, verschillende en objectieve bewijzen. De documenten onder bovenstaande nummers 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9 en de legalisatie en vertaling onder nr. 13 zijn nieuwe documenten die niet werden neergelegd bij de eerste asielaanvraag en ondersteunen ondubbelzinnig het asielverhaal van verzoeker en het feit dat hij afkomstig is uit Kunar/Watapur.

Dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt, wel degelijk in de zin van artikel 51/8 VW, nieuwe elementen naar voren heeft gebracht dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte verwijst naar een arrest nr. 66 032 van 1 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt geoordeeld dat "documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en

vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen." De Raad stelt dat bij de eerste asielaanvraag geoordeeld werd dat verzoeker er middels zijn verklaringen niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij afkomstig is uit Watapur/Afghanistan en dat hij daar heeft gewoond. De Raad komt vervolgens ten onrechte tot de conclusie: "Waar verzoeker betoogt dat zijn asielverhaal geloofwaardig is en wordt ondersteund door de bewijsstukken, weerlegt hij niet het motief in de beslissing dat de documenten slechts een bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen hetwelk in het geval van verzoeker door de asielinstanties wordt betwist."

Indien men de logica van de Raad zou volgen, betekent dit dat niemand er ooit in zal kunnen slagen om een tweede asielaanvraag in te dienen, aangezien, ongeacht welke nieuwe documenten men zou voorleggen, deze ab initio, niet in aanmerking worden genomen nu, deze nieuwe documenten geen bewijswaarde zouden hebben daar de eerdere verklaringen ongeloofwaardig waren. En dit ongeacht het feit dat de nieuwe overgemaakte documenten het asielverhaal van verzoeker ondersteunen en geloofwaardig maken.

Dat een schending moet worden vastgesteld van artikel 51/8 en tevens de artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dat uit het voorgaande ook blijkt dat verzoeker, nieuwe elementen heeft aangebracht.

De elementen die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag zijn nieuwe elementen die verzoeker tijdens de behandelingen van zijn eerste asielaanvraag niet naar voren kon brengen.

Dat uit voormelde elementen blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Het bestreden arrest is dan ook strijdig met het artikel 1A van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling, en met de artikels 51/8, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

5.3. Een tegenstrijdige of dubbelzinnige motivering maakt een schending uit van het voorschrift in artikel 149 Grondwet. De tegenstrijdigheid die krachtens art. 149 Gw. aanleiding geeft tot cassatie, is die welke bestaat hetzij tussen de redenen, hetzij tussen de redenen en het dictum van een zelfde beslissing (Cass. (2e k.) AR P.04.0281.F, 16 juni 2004 (G.F. / T.C., N., M. en B.F. / C.D. e.a., G.D.M., R.T.) <http://www.cass.be> (6 juli 2004), J.L.M.B. 2004, afl. 26, 1137 en <http://jlmbl.larcier.be> (6 juli 2004), Pas. 2004, afl. 7-8, 1053, Rev. dr. pén. 2005, afl. 1, 106, T. Strafr. 2005, afl. 4, 277, noot VANDROMME, S.).

Doordat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, enerzijds bepaalt dat "Waar verzoeker betoogt dat zijn asielverhaal geloofwaardig is en wordt ondersteund door de bewijsstukken", en anderzijds stelt dat : "weerlegt hij niet het motief in de beslissing dat de documenten slechts een bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen hetwelk in het geval van verzoeker door de asielinstanties wordt betwist.", werd het arrest gegrond op tegenstrijdige motieven.

Dat het arrest dan ook zichzelf tegenspreekt, door eerst te stellen dat het asielverhaal van verzoeker mogelijks geloofwaardig is door de ondersteunende bewijsstukken, terwijl zij in hetzelfde arrest evenzeer het tegenovergestelde vaststelt, nl. dat men met deze bewijsstukken geen rekening kan houden aangezien deze niet steunen op geloofwaardige verklaringen.

Bijgevolg dient het bestreden arrest te worden vernietigd, daar er een tegenstrijdigheid is tussen de motieven in dezelfde beslissing.

Het middel is gegrond."

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel. Hij voegt toe dat hij niet vraagt om een nieuwe beoordeling van de feiten maar wel om na te gaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van de vastgestelde feiten de wet niet heeft geschonden door op een foutieve wijze toepassing te maken van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

6.1. De verzoeker stelt dat zijn asielrelaas “geloofwaardig is en wordt ondersteund door de bewijsstukken die de verzoeker heeft overgemaakt” en dat uit de door hem aangehaalde nieuwe elementen “blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève”. Daarmee vraagt de verzoeker in wezen een nieuwe beoordeling van de grond van de zaak, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermag in de beoordeling van de feiten te treden. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet betreft, gaat de verzoeker bovendien niet in op het motief in het bestreden arrest dat hij zich te dezen “niet dienstig op deze artikelen kan beroepen”. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”.

Deze bepaling houdt vooreerst in dat het om “nieuwe” gegevens moet gaan, dit wil zeggen die nog niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag. Verder moeten die gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Ten slotte moet het om relevante gegevens gaan, dit wil zeggen dat zij ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees

voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade zoals respectievelijk bedoeld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het bestreden arrest wordt terecht overwogen dat de verwerende partij “teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van ‘nieuwe gegevens’ (...) de aangehaalde gegevens (dient) te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht en tevens de relevantie van de aangehaalde gegevens (dient) na te gaan”. Bij het onderzoek van de relevantie van de als nieuw aangehaalde elementen kunnen de motieven van de verwerping van de eerdere asielaanvraag immers van doorslaggevend belang zijn. De verwijzing in het bestreden arrest naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 66.032 van 1 september 2011 tot verwerping van de eerste asielaanvraag van de verzoeker omdat zijn voorgehouden afkomst uit Kunar ongeloofwaardig is en naar de overweging in dat arrest dat “documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen” vormt derhalve geen schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer aangevoerd “dat (zijn) asielrelaas geloofwaardig is en wordt ondersteund door de bewijsstukken die (hij) heeft overgemaakt”. De annulatierechter kon daarop in het bestreden arrest op wettige wijze antwoorden dat de verzoeker met dit betoog “niet het motief in de (aanvankelijk bestreden) beslissing (weerlegt) dat de documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze steunen op eerlijke en geloofwaardige verklaringen hetwelk in het geval van verzoeker door de asielinstanties wordt betwist”. Het weze herhaald dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet zelf de bewijswaarde van de documenten kan beoordelen vermits dit de grond van de zaak betreft.

Het enige middel is ongegrond wat de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betreft.

6.3. Een tegenstrijdige motivering kan met een afwezigheid van motivering worden gelijkgesteld doordat de tegenstrijdige motieven elkaar opheffen.

Anders dan de verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet gesteld dat het asielrelaas van de verzoeker mogelijks geloofwaardig is door de ondersteunende bewijsstukken. Er wordt wel gesteld dat de door de verzoeker voorgehouden geloofwaardigheid van het asielrelaas beperkt is tot een loutere bewering en dat de verzoeker met zijn betoog dat het asielrelaas geloofwaardig is en door bewijsstukken wordt ondersteund, niet het motief in de aanvankelijk bestreden beslissing weerlegt dat de documenten slechts een bewijswaarde hebben indien ze op eerlijke en geloofwaardige verklaringen steunen, hetgeen te dezen door de asielinstanties wordt betwist. Het gaat hier geenszins om een tegenstrijdige motivering en het middel mist in die mate feitelijke grondslag, minstens is het ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig maart tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen